

ANY I. BATALLADA XXIV.

LA CAMPANA DE GRACIA.

BARCELONA.

16 DE OCTUBRE DE 1870.

DONARA

UNA

BATALLADA

CADA

SEMMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTAS

tocará á somatent.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMMANARI BILINGÜE.

ACTUALITATS.

Los bárbaros de la Sabinosa.

SE VEN

2 QUARTOS

PER

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

DELICIAS DEL CAMP.

A fora com á fora, lo que convé es
fuir del cólera.—*Tros de paper.*

INTRODUCCIÓ.

—Prepara 'ls baguls y las maletas y las sombreras y tot lo que fassi falta y cap á fora falta jent. Anem á menjar reims y figas y á divertirnos que be tenim de alegrar la vista y fer disfrutar al cos.

Així parla D. Pau á sa muller, y aqueixa, obedient en tot, arregla las sombreras, las maletas y 'ls baguls, acabant tan bon punt l' ómnibus arriba per portarlos á l' estació.

No son ells ab los noys petits los que tant sols marxan, no; molts mes familias fan lo mateix camí y fins se veuen carros y conductoras plenes de mobles y otras cosas de casa, que surten de la ciutat.

Don Pau y sa muller, ab los fills, pujan á un vagó de *segona*, ahont, saludant al entrar en ell á los que ja hi havia abans, lo marit encaixa amistosament ab un altre senyor poch mes ó menos de sa edat.

—D. Felip!

—D. Pau!

—¿Cóm es aixó? ¿també deixa la ciutat? vamós, se coneix que la *por* per tot se fica.

—Ca! Home. ¡Vol crèurer vosté que la cosa m' empeny á fora? ¡que aixó m' espanta! Fuji d' aquí.

—Te donchs algun assumptu important?

—No. Però vaig prometer a n' ella durla un quant temps á fora y ara que sembla que s' acabará prompte la calor y cullen los reims, li porto porque á sants y á minyons...

—Sí, sí, comprehench. Lo mateix me passa á mí. Vaig á dar un *vistassó* per l' hisenda... y res mes ¡qué vol ferhi!

Eixa ó semblants son las conversas que tenen, entre elles, totes las personas que esporguidas deixan Barcelona.

Cap se 'n vá per POR, totes portan un fi molt different. ¡Qué be finjeixen!

Si poguessim véurer los cors, no 'ls trovaríam poch glassats!

Lo carril arrenca; al xiular la màquina surt de cada pit dels que arrasta l' tren, un suspir d' espansió.

Sembla que donguin la llibertad á un pres que tenia 50 anys de presó.

Ja D. Pau arriba á casa son parent. Aquest reb á la comitiva ab mostras d' alegria y carinyo; y ab veu molt fortá y anomenant una dotsena de noms, crida á tots los de la casa porque vegin als parents de Barcelona, que després d' una pila d' anys se recordan d' ells.

Tothom parla, tothom enraona, tots se bellugan. Mentre dins de la casa passa tal escena, la porta del carrer s' omple de tota classe de jent que vólen véurer als barcelonins y hasta alguns mes atrevits se fican fins á la cuina, siti ahont regularment se reb en las casas de fora, y detras ells, altres, y comensan á mirar ab enveja á las criaturas que van molt bonicas y algunos los diuen coses y en aixó los de darrera, que també 'ls vólen véurer, comensan á dar empentes, de modo que al últim, fins los de la casa son víctimas de la *curiositat popular*, vejentse l' heréu ab molts trevalls per fer sortir á fora á tots los que havian invadit la entrada.

Alguns, al véurer l' atach del de la casa, fujen correns, cayent al anarsen; prò tothom se 'n va á correr pe l' poble, á explicar que á ca 'l Valent hi han arribat barcelonins.

La curiositat se fá general y molts son los que per tafaneijar hi van ab l' escusa de comprar un ensiam ó tréurer un canti d' aigua.

D. Pau s' arregla ab son parent, respecte á la vida que vol fer, puig allí 'ls diu que verdaderament á Barcelona la jent se mort com á moscas, y que per aixó l' ha deixada, perque 'l pellejo s' estima molt.

Aixó per tot s' escampa y allí teniu un poble que tem l' arribada d' altres *ciutadans*, perque sap que 'l mal que hi ha en la ciutat s' encontra.

D. Pau y sa muller, ab los nens, surten á passejar, y tothom al veurels surt á las portas, mentres los personatges al voler pareixen humils y oficiosos, s' enorgulleixen de ser l' admiració d' aquella *pobre jent*, que ells ne diuen.

D. Pau se promet darse una vida de rey (perque han de saber que ell es monarquich democratic) y ja estudia 'l modo de passar los días.

Se promet llevarse á sortida de sol per anar á la vinya á menja reims y figas y sentir los auells y véurer lo riu.

En efecte, se lleva demati y se vesteix y se posa las botinas y se 'n vá pe 'ls camps, estassiantse al véurer los primers raigs de sol que no pot admirar en la ciutat, y sent lo rosinyol y vá caminant, pero, tot plegat una mullera estranya li entra als peus, y mira, y es que tant anava per entre las herbas, que la rosada li va posar las botinas perdudas, violant la impermeabilitat del chegri. Deixa las herbas y vá á passar pe l' camí y per aixugarse l' aigua dels peus, arrenca un grapat de fullas que hi ha allí prop y se las passa per las mans fregant las botinas; mes de prompte las mans li pican d' un modo estrany, espantantlo de tal manera que, creyent li agafa alguna cosa, correys se 'n torna á sa habitació alarmant á sa muller y altres de la casa; pero esplicat lo cas, se veu que la picó provenia de las herbas que no eran si no ortigas.

Passat lo susto, surt altra volta ab las criaturas y la dona; se fican per camins y caminets y atravessan camps. Se prometen gosar molt, moltissim, y respiran los olors, mes ¡ay! iquins olors! no son pas de las flors, ni res d' aixó, lo sol estova la terra fá poch adobada y la *mercaderia*, ataca los sentits nassals, y á mes d' aixó los petits se fican per eix siti, possantse perduts dels peus. Determinan deixar lo passeig per tornar al poble, y agafan lo camí ó carretera, pero, com fá vent, la pols se 'ls fica als ulls, y majorment als dels nens, que plorant entran al poble, dihen lo matrimoni á la jent, que s' han divertit tant, que esperan lo dia vinent per sortir altre vegada, á pesar que senten lo contrari.

D. Pau pensá cert dia, despresa de dinar, anar adormir sota un salzer ó roure, cosa que somiaya ab immens desir, y en efecte, s' ajéu y entre mil plahers il-lusoris, queda adormit.

D. Pau está en sas glorias; dorm ab son propi nom, tranquil y satisfet, somia ab sa juventut, ab sa fantasia, somria.... prò ¡qué té que tant espantat se desperta? ¡que li passa? ¡Ah! res. Un aixam de formigas que prenian possessió de la orella y un llargandaix que li pujava camas amunt. Res res. May havia dormit tant be. ¡Que te que véurer lo llit de sa casa ab aquellas hervas, plenas de bestias de tantas menas? Un altre dia se 'n vá dormir á la sombra y lo sol poch despresa l' escalfava com á un moro. La pluja alguns cops lo feya fugir y quant res d' aixó l' destorbava, era perque

no tenia son y no anava á dormir. Volia veurer com lo sol se ponía, volia admirar lo moment aquest tant cantat pe 'ls poetas, prò los pajeses l' entretenian parlant de cosas que no entenian, y á voltas tenia de taparse, perque la fresca brisa l' encostipava de tal manera, que després no feya mes que estornudar.

D. Pau á la fi, maleia lo dia que la cosa posa sas reals en la ciutat.

Moltas vegadas volia tornarsen á Barcelona, pero la por, la vida, l' instinct de conservació lo retenia y tornava á patir y passar mals de caps y sustos y enrabiadas.

Mes, ab tot y aixó, lo que mes l' empalagava, era lo tenir de dir que tot era de son gust y que 's divertia molt, y sentia que ja los diaris davan baixa l' *asumpto*.

Per últim vá deixar lo poble y lo camp y torná á dormir en son llit, llibre de bestias y personas, que com los baylets de la casa se li enfilavan pe 'ls peus donantli una nit tan bona y tranquila, que molts vegadas, per menys de dos quartos, hauria deixat aquella bona hospitalitat.

Vingué altre cop á Barcelona; feu visitas y en elles parlà de lo que gosat havia, pero sempre en son interior ha malehit lo dia que fou á viurer en lo camp.

¡Tant de bò que á tots 'ls hi passes lo mateix!
¡Tant de bò!

SIMON ALSINA Y CLOS.

VINGAN MORTS!

LLETRETA.

Jove qu' fá l' elegant,
pues s' ha vestit de senyó...
Que porta frach y paltó,
coll alt, botinas y guant...
Que pe l' carré vá mirant
á tothom ab ironía,
y á ningú coneixeria
sinó fos duch ó marqués...
Febre... ¡no valdria més
que tú 'l matesses un dia?

Vella que té certa edat
y encara volt festejar,
qu' eleganta vol anar
per lluhí en la societat;
que diu que may s' ha casat
perque 'ls homes son tunantes,
y ha tingut jo no sé quantas
relacions entre tots ells,
cóm es que á n' aquets cervells
ananthi, Febre, no espantas?

Poeta que l' dia passas
escribint per guanyar gloria,
que vols que t' parli l' historia
quant sols te donan carbassas...
Que tots negocis retrassas
omplinte lo cap de vent,
y pensas tenir talent
quant tant sols desvariejas,
¡Febre, es possible que l' veijas
y no 'l matis al moment?

Y á mí, que dono consells
y pe l' bé nostre procuro...
que may m' han donat un duro
'ls ministres nous, ni vells.
Qu' voldria qu' á tots ells
cap á la porra 'ls tiressis

y de sobre nos treguessis aqueixa fatalitat, per complairem aviat, fora precis que 'ls matessis!

PAU ROSELLA.

BATALLADAS.

Aixó de las candidaturas pera reys se 'ns asfigua una sinia.

Los reys son los catufols, lo poble que paga es lo burro que roda, y au... au... au...

Ara 'l d' Aosta, ara Espartero, ara en Geringam y altre cop 'l d' Aosta y altre cop en Xeringam y ara altre cop Espartero.

¡Homes, deixinlo estar!

Miréu que es prou que ni áun duch que, després d' haver sigut valent, volcriar gallinas, lo deixan estar quiets aquest diable de politichs!

Havém vist que *L' Independent*, ha sigut demandat per haver inferit injuria al nostre capitá general demanant que 'l rellevin.

No havem llegit los termes en que la petició està escrita; pero no creyem que si 's demanés, com nosaltres, que volém que 'l rellevin perque descansi de les fatigas que li ha d' haver ocasionat l' atach de Gracia y la vida del campament, se 'l pogués acusar per la mes petita cosa.

Una cosa que proba sense cap dupte que 'l militarisme està renyit ab la industria, es que per cada tenda de campanya que s' obra al Tividavo, se 'n tanca una de que-viurers ó betas y fils en Barcelona.

En vista del resultat de quatre rals que ha dat la reunió de classes *pudentes*, creyem que, com per un error de caixa, se podria posar *clase pudentas* y estaria mes acorde la frase ab lo donatiu.

¡Ah! Aquells puros que 's vénen á tres cuartos, no vol dir que sigan progresistas.

Aquells senyors si bé es cert que han arribat al últim ecstrem no creyem que 's venguessin ni per un napoleon.

Veyent l' odi que tenim aqui, á tot lo de Madrit, é insistint lo doctor Letamendi en que sigui popular lo seu mètode, s' ha determinat sustituir la *sal* de Madrit per un' altra *sal* que 'ns sigui á tots mes simpática.

La *sal* àtica. per exemple.

Lo *Papa*, veyentse perdut, ha desempleat al cardenal Antonelli.

Sant Pere vā negar per tres vegadas á Cristo; crim que encara no ha comes Antonelli, y no obstant, Cristo se vā ben guardar de desempear á Sant Pere.

Y donchs senyor Pio nono, i que no han de servirli per res, los exemples?

Vamos, ja té rahó tothom quant diu que des que 's infalible no fā mes que disbarats.

Lo senyor Ruiz Zorrilla continua, tossut que tossut, ficat dins d' el Escorial, sense que per ara l' hajin pogut tréurer d' alli las invitacions del general Prim, ni las súplicas d' altres *alt* personatges.

—¿Que 'l vólen tréurer?

Homes, enviintli un matalás de la Barceloneta. Ja veurán, com tocará 'l dos, depressa.

La *receta popular* que ha publicat lo doctor Letamendi, es tant popular, que molta part de las *clases conservadoras* la han taxada de *demanjica*.

Un periodich diu, que es tant l' afany de fumigar, que en una estació, s' ha arribat á desinfectar fins un *sach de cloruro*.

Com no anomena l' autor, molts s' han cregut, era 'l celebre gobernador de Tarragona.

En la reunió de los *pudentes* tinguda en los Camps-Eliseos la semana passada se van recullir *CUATRE rals*, que 'l Gobernador s' ha apressurat á entregarlos á la redacció de *El Independent* perque los continués en la llista de suscripció que te oberta.

Si nosaltres haguessim sigut del Gobernador hauriam posat los *CUATRE rals*, ab *millessims* de marayedis perque presentantse la cantitat ab mes de un número, hauria fet molt més efecte á las nacions estranjeras que desconeixen la nostra moneda, y sobre tot, á las nostras *clases pudientes*.

Al veurér la *magnanimitat* de las *clases ricas* en la dita reunió, Dirán las demes provincias d' Espanya.

—Tira... ¡si aixó son richs... com deuenen sér los pobres...!

No, compatriotas, no; dihem nosaltres. *Així* ho son los richs de Catalunya, pero, no mes que 'ls richs. Los pobres... joh! los pobres son tota una altra cosa. ¡Quina diferencia!

À PROPOSIT DE LA GROGA.

Cosas que s' han dit aquets días.

—Y bé, senyor Ramon encara no creu que hi hagi epidemia?

—L' hi diré, ab vosté ja puch ser franch, hi crech y no hi crech. Hi crech lo suficient per anarmen y no hi crech perque si hi creya vindria la beneficencia y las suscripcions, y 'ls diners mes m' estimo guardarlos.

—Si manessin los meus prou feria com altres voltas, aniria de casa en casa buscant diners per socorrer als malalts y pobres; pero avuy manaü los progresistas y... que s' arreglin.

—Aixó del miasma no ve tan mal, es un estrebanch més pels progressistas y si ells cauen ¡viva la unió liberal!

—Digui lo que vulga, tot aixó es una farsa. Nosaltres som tres que 'ns reunim cada dia y cap está malalt.

CONVERSAS DE CARRER.

—Hola noy, i que no treballas?

—¡Que vols que treballi, si mos han fet plegar!

—¿Ahont treballavas?

—A la Barceloneta.

—¡Ah noy, ben fet! Antes que t' agafi l' mal....

—¡Que mal ni que!....

—¡També ets dels que no hi creus...?

—Noy... fā molts anys quē estich esquilat de elatell. Ja 'l trovaria yo 'l mal...

—¡Fuig, home fuig!...

—Mira, ves á la Barceloneta, y veuras com es una classe de mal que no mata mes que republies.

—Home... á qui vols que mati si no hi ha monarquichs...?

—Y dochs, Senyor Felip ja li ha yngut la pó que veig que marxant.

—Home, no. Anem á passar uns quans dias á fora, Axi com axi, tampoch se fá ré...

Lo senyor Mayé y Flaquer continua negant que en Barcelona hi hagi miasmas. Y HOI

Vetam aquí un, senyor que si fos á França, també negaria que hagi *autanos*. (Sobre tot, si ell no fos del govern.)

Molts dels barcelonins fugitius, havent sabut que fins companyias de lladres havian contractat *Conductoras* y que ab elles s' emportavan tot le parament d' un pis; s' han alarmat creyent que al tornar á casa seva 'l trovarian sense un moble, ni una pessa de roba.

Nosaltres debem tranquilisarlos, dient que aquets son lladres al por mayor, y que no 's dedican mes, que aquests pisos.

Sense aquets, hi ha altres lladres al por menor, que d' allà ahont roban, no s' emportan mes que una cosa ó altra, pero may tot lo del pis.

Com son tants los pisos que han quedat sols, los robos menudejan.

Entre lo que molts dels que han fugit se vanen vèndrer pera poder marxar, y lo que 'ls han robat mentre han sigut fora, 's trovarán, com si 'ls ataqués una nova febre. Si allavors se móren podrán ben dir, que han *set net*,

Los montpensieristas estan preparats per donar lo *cop* aixis que s' en vaji la *febre*.

Peste per peste, es preferible la de la febre, á la de Montpensier.

Recomanem donchs á tothom, que treballi força perque no 's mogui d' entre nosaltres la *febre amarilla*.

Mister Hume està ja á punt para sortir á fer la competencia al senyor Ramis.

No li falta mes, que un Lluís Carreras.

REPICHIS.

Método que segueix un acreedor quant vé algun ingles á molestarlo:

—Deu la quart, Francisca, diu aqueix á la criada, aixis que arriba: venia á veurer al Senyor Pepet per arreglar aquell comptet...

—Bé, si senyor: pero com ara li ha agafat un mal de cap fort y dolor als ronyons, no sé si 'l podrá rebre, ho vaig á veurer...

—¡Ah! no no donchs; no 'l molesti... ja tornaré un altre rato. Y gira l' ingles la esquina y futg, tot tapanse lo nas, per por d' olorar al gun miasma.

Un jugador filosòf feya las següents reflexions sobre la epidemia.

—Nada, deya, la febre no es mes que una rifa ahont tots estém asentats: hi ha tants billets quants son los habitans de Barcelona, y cada dia se fan 20 ó 30 sorts. Se diferencia de las altres en que aixís com en aquelles tothom voldria tréurer, en aquesta tots miran com se 'n podrán escapar. Per ara 'ls barris mes

afortunats son Barceleneta, Sant Culgat y travessias del carrer de la Princesa. Tots hi estem esposats; desgraciad de qui ho encerta. Cada dia 'l diari porta la llista dels que han tret. ¿Els sembla si ho endevinava?

—¿No repara Senyor Felip quin aspecte mes trist presenta Barcelona?

—Si senyor; no me 'n parli; aixó es lo qui ha fet que la enfermetat prengues peu. Ha entrat un pánich á la jent veyent que tothom marxa...

—¡Oh! Y encara tenim sort d'una cosa.

—¿De qué?

—De que entre la gent se n'han anat quasi tots los metges.

—¿Vol dir?

—Vaya! ¡Altre peu haguera pres si ells s'arriban á quedar?

Los progresistas totas se las pensan: L' altre dia deya á un:

—Home; ja que ets tant liberal ¿com es que aprobas la marxa del govern que ab la nova llei de impremta reprimeix la llibertat y li posa trabas.

—Lo de posarli trabas, me respongué, es segurament per ferla anar mes aleganta. Las modas s'han de seguir.

—Es veritat vaig dir jo: Ja no fóren progresistas.

—¿Mamá que son miasmas?...

—Papa-dinero, noy, papa-dinero.

EPIGRAMA.

—Aquest noy, deya un á una,
es de vosté y en Pascual?

—Y ella, veent que 'l marit hi era,
vá respondre: es natural.

LA VIDA DE SIMON DÓRMIS.

SONET.

Me desperto á las déu, y 'm frego 'ls ulls;
Aixís que m' hi veig bé, faig dos badalls;
Me poso un mitxó sol, ab molts treballs,
Y, ans del segon, m' hi tombo, sentint trulls.

Pensant en feyna fer, me sento bulls;
Estiro los méus brassos com buscalls,
Y 'm van los polsos com á cop de malls,
Quan ja de remullarm' sento murmulls.

Llavors, per forsa, faig dos capsgirells,
Depressa 'm vaig vestint, tement perills;
Recordo als pobres pares que son vells.

Me ficso en que han de viurer los meus fills,...
Pero 'm vaig adormint, pensant en ells,
Y passo 'l dia al cau, com los cunills.

PERE PAU.

AUCA DE NAPOLEON III.

CONTINUACIÓ.

8 Com que 'l nas li feya nosa
ensopega en una cosa.

9 Era un sedás, que en 'ssent gran,
se li va tornar Sedán,

10 Se fá, porque se li notí,
porquerías al bigoti.

11 Veyent que 'l pel ja li monta
s'hi comensa á fe una punta

12 L' endema, pugas no pugas,
ja n' hi havia fetas dugas.

13 Aixis que ab bigoti 's mira
fa 'l politich y conspira.

- 14 Per mirar si heu una ganga
fins ha armát una bullanga.
- 15 Com que 's veu que 'n tindrà un tip
me 'l agafa Lluis Felip.
- 16 Perque no fassi 'l reclam
l'ha tancat al castell de Ham.
- 17 Tot lo dia allí barrina
si en un plan per fugí atina.
- 18 Posa lo seu plan en obra
disfressantse de manobra.
- 19 Entre altras combinacions
trova 'l trigarinar tauléns.
- 20 Posantse un tauló á la cara
passa que ningú al reparà.
- 21 Un cop fora del castell
fúgen lo manobra y ell.
- 22 Havent estat junts tants anys
eran d' alló mes companys.
- 23 Passan, pe 'l que puga ser,
la nit dalt de un garrofer.
- 24 Per có es que després l' estrofa
ha dit tanta de garrofa.
- 25 Fuig després á salt de mata
sens ni pender xocolata.
- 26 Aixís que á un poblet arriban
senten que 'ls bùdells los tibán.

(Seguirá.)

Encara que no es lo nostre periodich propi
pera narrar solemnitats grandiosas, lo nostre
esperit pratotich nos obliga á parlar de la que
ab motiu de celebrarse l'aniversari de la revo-
lució republicana, se verifica en la Bisbal, lo
dia 6 del present Octubre.

La manifestació que per recordar la lluita
que tan alta va posar nostra bandera en l'
indicat dia de l' any que antecedeix á n' al que
corre, fou ordenada y seria.

Cada manifestant portava en la mà un ram
d' olivera, y alguns, hermosas coronas que
depositaren al peu del panteon, qual modelo
està col·locat al peu de la porta del cementiri,
pera construirse lo mes prompte possible en
son corresponent lloch.

Acudiren tots los pobles de la província ab
major ó menor representació, y El círculo repub-
licano federal de Barcelona hi envia en repre-
sentació los socis Sunyer, Litran y Lopez.

A dreta y esquerra d' aprop del panteon s'
aixecaren dos tablados, desde 'ls quals se pro-
nunciaren sentits y entusiastas discursos pe 'ls
diputats Atmetller, Caimó, Serraclarà, y al-
tres.

No baixayan de quatre mil las personas reu-
nidas al voltant del panteon.

Després la manifestació comensá á desfilar
per devant d' ell, se vá dirigir á la plassa de
la vila y allí se disolgué després de curts y entu-
siastas discursos del ciutadans Litran, Los-
tau y Boet.

Per la tarda se reuní lo partit republicà en
lo magnific y grandiós casino del partit, que
s' umplí enterament.

En la galeria se col·locà una música que
tocaba himnes patriòtichs, y units á aixó los
acalorats discursos que s' pronunciaren, pro-
duhiren lo mes immens entusiasme.

Deben consignar la amabilitat y los obse-
quis que los bisbalencs tributaren als foras-
ters, especialment los que componen lo comitè
de la vila, que acudiren á tot.

Al tornar de la Bisbal á Girona, se reuní 'l
partit republicà de dita ciutat la nit del diven-
dres en l' Odeon, y pronuncià un magnific
discurs lo diputat Serraclarà que arranca nu-
trits aplausos dels circumstants.

A continuació d' aquest, lo ciutadà y jove
entusiasta senyor Litran arrebatà també á la
concurrència ab un altre discurs.

Després d' aquesta reunió, los espresats ciu-
tadans senyors Sunyer, Litran, Serraclarà y
Lopez foren obsequiats per los socis del casi-
no republicà federal, ab un modest refresh.

Lo casino, ab tot y que fá poch que s'ha
obert, conta ja ab mes de cent socis, un es-

paciós local, biblioteca, saló de sessions, café y
billar.

Donem, donchs, la enhorabona á tots quants
han contribuit á tal solemnitat, y La Campana
de Gracia per celebrarla també toca á festa.

CHARADA.

La primera dice el sabio
Y la segunda el solfista;
La tercera Juan Batista,
Si no niega abriendo el labio.
La cuarta la puedo hacer
Con quien tenga mi bolsillo
Y mi todo será un brillo
Que el pelo debe tener.

Las solucions, en lo próxim número.

Solucions á las Xaradas del número anterior.

I.

Ben plantada, guapa, y fina,
Com es la meva estimada,
Me fá encertar la Xarada
Perque 's diu: La CA-RO-LI-NA.

II.

Es l' aterrador fantasma
Que avuy espanta á tohom,
Y 'm fa pór com lo seu nom
La xarada que diu: —MI-AS-MA.

MAPA COMICO POLITICO

DE EUROPA PARA 1870.
perfectamente delineado, siendo representados los países por figuras alegóricas que caracterizan los distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ira al ver la cara que le pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vacilando entre ponerse el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL, se impaciente, esperando la resolución de su vecina; FRANCIA, desnapoleónizada rechaza la invasión de PRUSIA, que le tiene un ié encima, otro molestando á Italia, aplasta con su peso al Austria eclipsa á toda Alemania, echa mano á Bélgica está á punto de oprimir entre ambas piernas á Suiza y brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el fieltro del bersagliere su cabeza, que aun ayer ostentaba la tiara pontificia. CORCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo callejero se rien de si mismas preguntándose quien va á ser su dueño. DINAMARCA cuyos pies se han hundido en el Holstein, espera con brio recobrar el movimiento que ha perdido. LA TURQUIA EUROPEA, se despierta con el peso de los que tiene encima, LA TURQUÍA ASIÁTICA fuma y sueña perezosamente recostada. SUECIA da saltos de pantera. RUSIA es el coco que viene á llevase á los muchachos que no son buenos.

Forma este precioso mapa un gràn pliego marquilla colorido y vénese al ínfimo precio de 2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.

con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa á la vista, podrán seguirse fácilmente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en Paris.

Forma un pliego marca fólio regular colorido y vénese al ínfimo precio de UN real.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los actuales momentos los medios para combatir la enfermedad reincidente; á este fin creyendo prestar un servicio á la humanidad, nos hemos proporcionado los desinfectantes que recomienda la junta de Sanidad y los primeros profesores del arte medicinal, desinfectantes que podemos asegurar no ser sofisticados en manera alguna.

En la Rambla del Centro, núm. 20, librería de Lopez, se hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal, de peso 1 libra, á 1 real. Botellas del anti-pestilencial ácido fénico á 8, 16 y 20 reales.

La explicación de la manera de usarlos se encuentra en los mismos paquetes y botellas.

Imprenta de la V. e H. de Gaspar.-Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.